raſt tulleb ikka úkskord ſinno leikuſſe aeg. Sedda wähhemat kaſſo ſa nääd, ſedda ſuremaks lähhäb ſinno hea teggo.

Kuramaal on weike Jrbe Kirriko peäl üks Köster, kes pärrismees isſe, nimmega Pritſo, ſe on, ni kaua kui ta Tontangi ranna äres elland, jo monda ſadda inimeſt merreſt peäſtnud. Agga ſepärraſt, et ta isſe mitte jutto ſeſt ei teind, ei arvoand ka teiſed ſedda ſureks. Siiski ei tääddinend temma ärra, neile appi minnes, kes häddas ollid.

Nelli päwa, enne Mihkli päwa, nelja aasta ees, olli jälle ſeäl Tontangi ranna äres hirmus kange tuul, et mitto kauba laewad hukka läkſid, ja pisſut innimessi ja kaupa ſaid peästetud — igga abbi näitis nurja minnewa. Ommeti need, kes ſaid peästetud sämmago ſe eeſt ſedda Tontangi üllewaatja Herrat Wagnerit, ja ſedda Sikkertäri Peitleri Herrat, kes ſiiski mitte ärrawäsſiſid, nende häddalistele abbi pakkumaſt — niſugguste meeste nimmed peab keik ma ilm kuulda ſama.

Agga kahhe laewa rahwas ſai üksſäinis ſelle jo nimmetud Jrbe Köstri läbbi peästetud. Need kaks laewa ollid nenda hukka läinud, et ühheſt agga tagguinenne ots weel, lanede wahhel, wihma ja rahhe ſao läbbi, male paistis — ja ſenna ollid keik need pöggenend, kes weel ellaſid.

Ranna ja kallamehhed ollid ſeal, ſedda waatmas; agga ei üksi usſaldand nende weike kallapatidega appi minna; ſeſt laned loid wägga körgeste, ja tuul tahtis kuiwa ma pealt mahha aiada. Woib kül arwata, mis nende ſüddamed tundſid, kes ſeäl ſurma häddas ollid — igga ſilmapilkmel ähwardas merri neid ärraneelda, ja ei ühhegi nou mõund ennam. Kül ſunniti, kül aeti, kül lubbati — ei üksi julgend appi minna. Siis astus J.be Köster Pritſo wälja, ja ütles: „minna tahhan need waeſed peästa ehk ſurra!“ ja kutſus teiſi minna